

vist til saavel af Arbejdsgiverforeningens Formand som af Fagforeningernes Formand, er, at Frivilligheden nu er naaet saa langt et Skridt fremad, at den overhovedet vil kunne løse og bære dette Spørgsmaal. Det tror jeg ikke paa, og jeg tror heller ikke, at Folk, der vide noget herom, i Almindelighed tro derpaa. Jo mere Strid der kan løses ad Frivillighedens Vej, desto bedre, men der kommer altid et Tidspunkt, hvor Frivilligheden ikke slaar til, og som den ærede sidste Taler sagde, hvis det kun drejede sig om en Kamp mellem de paagældende Parter, kunde man maaske fra det store udenforstaaende Samfunds Standpunkt slaa sig nogenlunde til Taals. Men det er ingenlunde Tilfældet, thi naar Kampen bliver rejst, ligegyldig fra hvilken Side, vil den om kortere eller længere Tid blive skærpet og faa større og større Omfang, til det ender med, at hele Samfundet drages ind og bliver trykket derunder. Da er det, at dette Samfund gør Fordring paa, at naar Frivilligheden til et vist Tidspunkt ikke er tilstrækkelig, maa man have en Løsning, og jeg vil føje til, en lovbunden Ordning af Sagen, hvorved den kan løses i sidste Instans. Det er Loven, der maa træde til, naar Frivilligheden hører op. Om det nu netop er den tvungne Voldgift, som den praktiseres i Australien, der vil blive Løsningen her, skal jeg lade staa hen. Det er slet ikke det, der er Spørgsmaal om. Det, der for Tiden er Spørgsmaal om, er kun at faa selve denne Sag undersøgt, overvejet osv. og finde ud af, hvad man mulig kan bruge.

Jeg vil i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at Ministeren udtalte under Sagens sidste Forhandling, at, for at man overhovedet kunde behandle Sagen fra denne Side, fordres der en Indregistrering af Foreningerne. Men naar Ministeren tager dette op til Overvejelse og eventuelt sætter Sagen i Arbejde enten ved en Kommission, ved Embedsmænd eller paa anden Maade, har han til Hjælp hertil ikke alene alt, hvad der foreligger fra Udlandet — og der er jo fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (M. Olsen) fremført en hel Del i saa Henseende — men tillige alle de Eksempler, der ere forefaldne og ville forefalde, ogsaa mens Sagen staar paa, med andre Ord, hvad der indtil Dato er forefaldet i hele Verden. Alt dette har Ministeren til Hjælp. Det er dog noget, vi staa ikke absolut paa bar Bund. Jeg maa hævde, at Frivilligheden ikke i sidste Instans kan afværge de store Arbejder-

forstyrrelser. Lovtvangen bliver den, der til sidst maa opretholde Freden. Vi have ikke en saadan Instans for vort Vedkommende. Det er da naturligt, og det er i Virkeligheden, saa vidt jeg nar forstaaet, ogsaa det eneste, der maa tilstræbes, at søge en saadan Instans. Det er ganske klart, at hvis man opretter en saadan Instans eller rettere sagt ved dette Arbejde finder en saadan Instans til Løsning der, hvor Frivilligheden ikke slaar til, bryder man selvfølgelig Spidsen af de nuværende Organisationers Magt. Men det er heller ikke det værste, der kan ske, og det tro de vedkommende Organisationer selvfølgelig heller ikke. Jeg vil snarere være tilbøjelig til at mene, at de ikke tro paa Muligheden af at finde en Løsning, som nogenlunde kan tilfredsstille. Men saa længe man ikke har forsøgt det, kan man heller ikke sige, at den ikke er til at finde. Det er ganske klart, at det er af mindre Betydning, om der for Organisationernes Vedkommende og fra deres øverste Ledelse bliver borttaget et Stykke Magtomraade, naar det blot lykkes at erstatte det med en endelig virkelig Løsning, der ikke gaar ud over Samfundet som Helhed.

For at forstaa Nødvendigheden af Bestræbelserne for at finde en lovbunden Instans, behøver man blot at minde om enkelte Episoder, som ligge nær og endnu kunne forstaaes, først og fremmest om den store Lock'out i 1899. Virkningerne deraf ere maaske nu nogenlunde forsvundne, men den er i ethvert Tilfælde i saa frisk Erindring, at enhver kan forstaa, at den nok kan mane at naa til en Instans, som kan løse Konflikterne til sidst. Endelig er der Strejken i Fjor i Havneveesenet — Skibsstrejken, eller hvad den hedder — hvorved man søgte at standse vor Udførsel. Den var af en saadan Natur, at vi have al Grund til med den for Øje at søge at undgaa en saadan Krise. Dernæst er der de Stridigheder, som have fundet Sted i Holland for en Maanedstid siden. De bleve ganske vist kvalte i Fødslen, men det er ikke sikkert, at de til enhver Tid ville kunne blive det, og i ethvert Tilfælde ere de ikke blevne kvalte uden med Tab og Lidelse for en stor Masse Mennesker, eller uden at store økonomiske Værdier ere gaaede tabte derved. Disse tre Begivenheder ere nok til paa det nuværende Tidspunkt at mane alle os andre til at samles i Ønsket om at søge at finde en Instans, som kan løse Konflikterne.

Jeg skal med disse Par Ord fra mit Standpunkt paa det allervarmeste anbefale,